

Sygn. akt II CSK 688/15

POSTANOWIENIE

Dnia 22 kwietnia 2016 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Anna Kozłowska

w sprawie z powództwa A. S.

przeciwko I. S.

o ochronę dóbr osobistych,

na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 22 kwietnia 2016 r.,

na skutek skargi kasacyjnej pozwanej

od wyroku Sądu Apelacyjnego w [...]

z dnia 3 czerwca 2015 r., sygn. akt I ACa [...],

odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

UZASADNIENIE

Sąd Najwyższy, zgodnie z art. 398⁹ § 1 k.p.c., przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona. Wymienione kwalifikowane przesłanki wskazują, że przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania jest usprawiedliwione jedynie wtedy, gdy realizuje ona swą funkcję publicznoprawną, pozostawiając interes prywatny strony na drugim planie. Podkreślenia wymaga, że Sąd Najwyższy nie jest trzecią instancją sądową i nie rozpoznaje sprawy, a jedynie skargę kasacyjną, będącą szczególnym środkiem zaskarżenia i nie jest jego rolą korygowanie ewentualnych błędów w zakresie stosowania czy wykładni prawa w każdej indywidualnej sprawie.

Pozwana we wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania powołała się na oczywistą zasadność skargi kasacyjnej to jest przesłankę z art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c.

Ustawodawca w art. 398⁴ § 2 k.p.c. wyraźnie nałożył na skarżącego obowiązek uzasadnienia wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania, niezależnie od wynikającego z § 1 pkt 2 tego artykułu obowiązku uzasadnienia podstaw kasacyjnych. Oznacza to, że zarówno uzasadnienie podstaw kasacyjnych jak i uzasadnienie wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania to samodzielne, niezależne od siebie elementy pisma procesowego jakim jest skarga kasacyjna, a ich niezależność jest następstwem różnych funkcji jakie pełnią wniosek i podstawy kasacyjne. Skarga kasacyjna pozwanej w ogóle nie zawiera rozróżnienia obu tych uzasadnień, nie jest wiadomo jaka część uzasadnienia na stronach 2-8 skargi kasacyjnej jest uzasadnieniem wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania a jaka stanowi uzasadnienie podstaw kasacyjnych.

Należało zatem przyjąć, że twierdzenie skarżącej o oczywistej zasadności skargi kasacyjnej nie zostało przez nią wykazane w sposób pozwalający przyjąć

skargę do rozpoznania z podanej przyczyny. Dodać przy tym trzeba, że ta przesłanka zachodzi wówczas gdy naruszenie prawa przez sąd drugiej instancji jest dostrzegalne od razu, w sposób oczywisty dla przeciętnego prawnika (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 10 stycznia 2003 r., V CZ 197/02, OSNC 2004, nr 3, poz. 49). Taka sytuacja w sprawie nie ma miejsca.

Z uwagi na powyższe należało odmówić przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania (art. 398⁹ § 2 k.p.c.).